

lovene, det er det, Forsvarsministeren gør sig til Talsmand for rundt omkring i Landet, og det er selvfølgelig tiltalende for Vælgerbefolkningen at vide, at der staar en Mand i Spidsen for vort Forsvarsvæsen, hvis Hovedopgave er at være loyal, at være ærlig, at holde de Love, som ere vedtagne. Men det er ikke loyal Politik, det er ikke ærlig Politik fra Regeringens Side, at den nu kommer efter to Aars Forløb og vil forandre de Love, som den Gang bleve vedtagne. Hver Gang vi fra vor Side tale om Nedsættelser, saa møde vi altid fra Regeringens Side denne Udtalelse: Det lader sig ikke gøre, Forsvarslovene have sagt det modsatte, og de skulle respekteres og føres ud i Livet til Punkt og Prikke. Men naar Regeringens eget Ønske gaar i Retning af, at man vil have nye Udgifter, saa ere disse Love ikke til Hinder, saa forandrer man dem med et Pennestrøg. Det kalder jeg ikke ærlig Politik, det er ikke loyalt handlet, og de Folk, som bære sig ad paa den Maade, have ingen Ret til ude i Befolkningen at staa og beraabe sig paa, at de ville gennemføre Forsvarslovene af 1909 med Loyalitet.

Det er rigtigt, at da Forsvarslovene vare til Behandling, blev der fremsat Ønske om at bevare Militærmusikken, og der var stillet Ændringsforslag, blandt andet af det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov), der gik ud paa at genindføre den Musik, som Forsvarsministeren havde strøget i de forelagte Lovforslag. Man ved jo imidlertid, hvilken Skæbne de nævnte Ændringsforslag fik; det var aldeles umuligt at faa dem gennemført. Jeg tror for øvrigt, at de ikke en Gang kom til Afstemning. Forslagsstilleren følte selv Umuligheden af at faa dem gennemført og trak dem tilbage; han turde altsaa ikke en Gang lade dem komme frem til Afstemning. Men de Ønsker, som den Gang bleve udtalte bl. a. fra Højres Side gennem det ærede Medlem fra Frederiksværk, ere dem, som nu skulle opfyldes. Det er Højres Ønsker, Højres Maal, som denne Regering først og fremmest gør sig til Talsmand for og først og fremmest søger at faa gennemført.

Det ærede Medlem, der staar som Ordfører, siger, at det er ikke noget at tale om, det er en Bagatel, 150,000 Kr. — jeg tror, han stod og tumlede saa længe med Tallene, at det næsten kom til at se ud, som om man kunde tjene Penge ved at gennemføre dette Forslag. Vi vilde spare Pensionsudgifter, jeg husker ikke, hvor meget det var, men det var store Beløb. Jeg mener, at naar man har overflødige

Embedsmænd, og dem have vi ganske sikkert adskillige af omkring i vort Land, skal man ikke vige tilbage for at afskedige dem og ikke vige tilbage for at opfylde Pensionslovens Regler med Hensyn til, hvad de skulle have i Efterløn. For øvrigt ere disse Musikere jo ikke udødelige; Udgiften til Pension vil synke og til sidst helt forsvinde.

Saa tales der om, at man af kulturelle Hensyn maa bevare Militærmusikken. De Herrer skulde ikke tale saa højt om deres Kærlighed til Kulturen i vort Land, efter at de have været med til f. Eks. at stryge 32,500 Kr. til Foredrag angaaende mange forskellige af vort Lands Erhvervs-grene. Det er kun en lille Sum i Sammenligning med, hvad Militærvæsenet koster; det betyder for Militærvæsenet, hvad dette fortærer i Løbet af 8 Timer. Men naar man altsaa har kunnet gaa med hertil alene af Hensyn til, at der skal spares, naar man siger, vi skulle indskrænke os, resignere, give Afkald paa Goder, som Befolkningen ellers har sat stor Pris paa, har man ikke Lov til bagefter at sige, at det er af kulturelle Hensyn, man vil udvide Militærmusikken.

For øvrigt er det et Spørgsmaal, hvilken Glæde Befolkningen vil faa af denne Militærmusik. I en Landsdel som Vendsyssel vil man ikke høre en eneste Tone deraf; i hele Vestjylland er der ingen som helst Militærmusik, heller ikke paa Lolland og Falster og Fyn med Undtagelse af Odense, kort sagt, hele Landbefolkningen vil ikke høre det mindste til de Trommer og Piber, som Militærmusikken fylder op med; det bliver kun til Glæde for enkelte Byer. Dertil kommer, at Militærmusikken ofte spiller paa Tider af Dagen, hvor den almindelige Befolkning slet ikke har Tid til at høre paa den, idet den almindelige Befolkning nødvendigvis maa passe sit Arbejde for at kunne føde og klæde og mætte Militarismen. Det gaar ikke an, at den lægger Hænderne i Skødet. Hvis der ikke stod en flittig og nøjsom Befolkning bag ved, som kunde sammenskrabe de uhyre Summer, Militærvæsenet forøder, gik det rent galt med dette.

Socialdemokraterne ere paa ingen Maade Modstandere af god Musik, tværtimod kunde vi ønske, at der kunde gives Befolkningen i Almindelighed Lejlighed til at høre god Musik. Man havde i gamle Dage i Danmark — det var, før vi kendte til Militærvæsenet paa den Maade, vi have det nu — noget, som hed Stadsmusikanter; det var Musikkorps, som fandtes omkring